

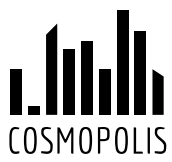

Donna Ashcroftová

Vánoce ve skotské vesničce

DOPORUČUJE JULIE CAPLINOVÁ

Donna Ashcroftová

*Vánoce
ve skotské
vesničce*

Přeložila Lucie Libovická

Copyright © Donna Ashcroft, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Lucie Libovická, 2024

Cover Design © Debbie Clement

ISBN 978-80-271-5324-4

*Chrisovi.
Kdyby nebylo tebe,
žádná z mých knih by nespátřila světlo světa.*

První kapitola

HOLLIDAY

Holliday Harrisonová stála u okna horské chaty Christmas Lodge a sledovala drobné sněhové vločky. Třepotaly se ve vzduchu a usazovaly se na dlouhé příjezdové cestě od silnice vedoucí k hlavní ulici v Christmas Village – odtamtud by měl přijet jejich host. Tři chatky, které lemovaly příjezdovou cestu do rekreačního střediska Christmas Rezort, byly zahalené tmou, kromě červených, zelených a zlatých žároviček, které ve vytrácejícím se světle blikaly kolem oken a dveří. Brzy odpoledne zašla do nejbližší chatky – Reindeer Retreat, Sobího přístřešku –, aby ji připravila pro nečekaného hosta, oprášila vánoční dekorace a ujistila se, že je i uvnitř hezky svátečně vyzdobená a působí útulně.

Ve zlém předtuše se jí sevřel žaludek a nervózně si povzdechla. „Mám z toho našeho hosta nepřijemný pocit,“ svěřila se se svými obavami.

„Nedělej si starosti. Dobře to dopadne, děvče,“ uklidňovala ji s mírným skotským přízvukem Bonnibell Bakerová, polovina manažerského týmu rezortu. Postavila se vedle Holliday a poplácala ji po rameni. Byla to postarší žena plnější postavy, která s oblibou nosila červené šaty, i dnes měla na sobě jednu z nich. Díky tomu dostala před léty přezdívku „Paní Santová“ a to jméno už jí zůstalo.

„Tenhle rezort je jedinečný, podobný se hned tak nenajde. Nesnesu pomyslení, že by se tu mělo něco změnit...“ Holliday se zarazila, protože v dálce zahlédla záblesk světel auta a duma-la, jestli to není znamení, že život, který tolik miluje, se chýlí ke konci.

„Chápu tě, ale jsem si jistá, že se nic nezmění,“ chlácholila ji Bonnibell citlivě. „Našeho potenciálního nového majitele prostě okouzlíme a on rezort koupí a pomůže nám ho zrekonstruovat. Nikdo se zdravým rozumem by neměnil něco, co tak dobře fun-guje přes dvacet let. Jsem si jistá, že rezort pro něj bude jen pří-ležitost k investici – pravděpodobně tu tak týden pobude a pak už ho nikdy nespatriíme. Uvidíš.“

Holliday stiskla rty a odhrnula si z čela tmavě hnědou kadeř, která jí spadla do očí. Když se světlometry auta přiblížily a zvět-šily, upravila si sametovou čepici a uhladila okraje červené suk-ně, pak si začala nervózně pohrávat s bambulkami, nůžkami a tubičkami lepidla, které nosila jako talismany v bílé zástěře. Holliday byla „manažerkou uměleckých řemesel a zábavy“ rez-zortu, a z toho titulu chodila zřídka kdy někam bez nich, byly to základní pomůcky pro její práci.

„Vůbec by mě nenapadlo, že se Christmas Rezort bude pro-dávat,“ posteskla si stíněně, a když čekala, až lesklý černý džíp konečně zastaví před hotelem, stiskla jednu bambulku konečky prstů. Její chundelatý bílý kocour Frosty vyletěl zpoza stromů tak rychle, až mu zazvonil zvoneček na červeném obojku, a vy-skočil na zahřátou kapotu auta.

„Pan Gray už přece nějakou dobu naznačoval, že chce rezort nabídnout k prodeji. Rád by šel do důchodu a koupil si dům blíž ke svým dětem a tahle nabídka je tak lukrativní, že se nedá odmítnout. Obě víme, že do podniku je potřeba vložit spoustu

peněz. Je to oblíbené středisko, ale vždycky se najde něco, co je potřeba opravit, zejména teď, když tu bylo tolik hostů,“ připomněla Bonnibell tiše.

„Co kdybychom mu řekly, že nechceme, aby rezort prodal?“ navrhla Holliday. „Co když ho tenhle kupec povede od deseti k pěti?“

Bonnibell se zamračila. „To přece není naše věc, děvče. Kromě toho není důvod té koupi bránit. Musíme dát tomu novému investorovi šanci. Kdo ví, třeba bude rezortu ku prospěchu, zejména jestli má kapsy plné hotovosti. Nejde jen o údržbu, mám taky spoustu nápadů na novinky, které bychom mohli hostům nabídnout, možná bychom mohli přistavět i novou chatku nebo dvě...“

Holliday sledovala, jak se otvírají dveře džípu. Vylezl z nich vysoký muž, jenž začal okamžitě netrpělivě mávat rukama, aby odehnal Frostyho z kapoty.

„Nedělej z toho ukvapený závěr, určitě zvířata zbožňuje...“ zamumlala Bonnibell. Pak si stará žena povzdechla a Holliday nasála vzduch do plic, došla ke vchodu do hlavní budovy a otevřela dveře dokořán.

Frosty se rozběhl do tepla a okamžitě zmizel v obývacím pokoji napravo od vstupní chodby, kde se večer hosté střediska často scházeli u krbu a klavíru.

Holliday pozorovala cizince, jak si smetá sněhové vločky z vlasů a jde k zadní části džípu. Tam vytáhl z úložného prostoru auta malý šedý kufr a s ním ladící tašku na notebook. Pak vyšel po širokých dřevěných schodech na verandu, která byla vyzdobená vánočními dekoracemi všech představitelných tvarů a velikostí. Holliday by přísahala, že se ten chlap otrásl, když spatřil slavnostní výzdobu, pak se jeho výraz změnil na normální, otočil se a věnoval jí plnou pozornost.

„Paní Bakerová?“ zeptal se.

Jeho tichý sexy hlas Holliday rozechvěl až do morku kostí. Po zádech jí přeběhl mráz a ona si znovu strčila ruce do kapes zástěry a zmáčkla další bambulku, odhodlaná nevnímat, že z něj dostala husí kůži. Byl krásný. To bylo jediné slovo, kterým by ho popsala, jiné ji nenapadlo, nejspíš proto, že její mozek kvůli němu nabyl konzistenci rozměklého želé. Husté hnědé vlasy měl sčesané z čela a rozčuchané, pravděpodobně následkem toho, že si z nich před chvílí smetal sníh. Rty měl plné a kolem tváří a koutků očí se mu vytvořily vrásky, jež naznačovaly, že se často usmívá, nebo to aspoň míval ve zvyku. Teď se rozhodně neusmíval. Měl hranatou bradu a v jejím středu drobnou rýhu, kterou by Hollidayina babička – kdyby byla naživu – přisoudila nějaké fantastické příčině, jako třeba andělskému polibku.

Holliday užuž otvírala pusku, když se vedle ní postavila její šéfová. „To jsem já. Prosím, říkejte mi Bonnibell.“ Natáhla ruku, že mu vezme tašku, ale on si ji nenechal vzít. „Přeji vám veselé Vánoce i hezký advent, protože je prvního prosince. Pojdte dál. Tohle je Holliday Harrisonová, její starostí je bavit hosty a zdo-bit Christmas Rezort. Požádala jsem ji, aby vás tu provedla a se vším náležitě obeznámila, zatímco tu budete bydlet.“

Muž si pomalu prohlédl Hollidayinu tvář a její červené same-tové oblečení a rozšířily se mu zorničky. „Damon MacAndrew,“ představil se nevrle, pak okamžitě věnoval svou pozornost zase Bonnibell.

„Vaše chatka je připravená, ale udělala jsem čerstvé kakao, je ještě horké, a křehké vánoční koláčky, takže si můžete něco rychle zakousnout, než se půjdete ubytovat,“ lákala ho Bon-nibell natěšeně. „Předpokládám, že vám po tak dlouhé jízdě

z Londýna vyhládlo.“ Údivem zamrkala, když zavrtěl hlavou. „Jsou plněné ovocnou směsí, je to specialita Christmas Lodge.“ „Aha... ale asi bych si měl nejdřív odnést věci do chatky.“ Vypadal nesvůj. „Musím si vyřídit pár záležitostí.“

„Nemůžete říct ne, dokud je neochutnáte, vážně,“ trvala na svém Bonnibell, měla talent lidi přesvědčit. Hosté paní Santovou jen málokdy odmítli, od rozzlobených rodičů po unavené děti a mrzuté prarodiče.

Damon se odmlčel, neochotně zaváhal, pak pomalu přikývl a vešel dovnitř. „No, tady je to... opravdu velmi vánoční,“ konstatoval a sevřel rty, když vstoupil do velké chodby, jež byla přeplácáná hustými girlandami z cesmíny a jmelí, protkanými různobarevnými světélky, která blikala v zeleni. Na druhém konci chodby, která vedla do obývacího pokoje pro zaměstnance, stály po obou stranách velkého schodiště jako strážní dva obrovské vánoční stromy.

„Že ano? Naši hosté to naprosto zbožňují. Rostliny na výzdobu si pěstujeme sami a pravidelně je měníme. Že to tu nádherně voní, tak hezky svátečně a vánočně?“ zvolala radostně Bonnibell, pak se zastavila, aby si ho pořádně prohlédla. „Bude to možná znít divně, pane MacAndrewe, ale nesetkali jsme se my dva už někdy? Vaše oči mi připadají povědomé...“ Přimhouřila víčka a zatvářila se zmateně.

Damon zavrtěl hlavou, sklonil bradu a opatrně položil svá zavazadla na naleštěná dubová prkna na podlaze. Odkášlal si. „To mi lidé říkají každou chvíli, mám už prostě takový obličej.“

Bonnibell se zachichotala. „Předpokládám, že se vám to stává často, protože popravdě řečeno vypadáte jako herec z Hollywoodu. Máte takový ten typ obličeje, který vidáme na velkém plátně.“

Damon zrudl a zamračeně se rozhlédl. „Je tu vždycky takhle liduprázdno? Hodně by mě překvapilo, kdybyste za těchto okolností dokázali uhradit své provozní náklady. Možná budu muset snížit nabídku...“

„Rezervace bereme jen na tři a půl týdne v každém měsíci,“ vysvětlila mu Holliday a vedla ho chodbou a kolem schodiště směrem ke kuchyni v zadní části hlavní chaty. „Tomuhle období říkáme, že to tu leží ladem – poskytuje nám to čas na doplnění zásob, opravy a na odpočinek. Máme plně obsazeno až do konce února – proto jsme vás požádali, abyste si návštěvu načasoval právě na tenhle termín. Pochopili jsme, že je dost naléhavá.“

Holliday muselo být znát na hlase, jak moc je z nastalé situace nešťastná, protože zaslechla, jak Bonnibell tiše mlaskla, a všimla si, že koutky Damonových úst se stočily dolů. Okamžitě se zastyděla. Jistě, ten chlap si sice dovolil jejich podnik zkritizovat, jenže ona mu nedává šanci se zcela projevit.

„Budu se snažit nebýt vám na obtíž,“ slíbil Damon suše a následoval Holliday do kuchyně.

Byla obrovská, zabírala většinu zadní části budovy, a měla vysoké stropy zdobené girlandami z listů vánoční hvězdy, blikajícími světýlky a pozlátkem. Neustále voněla čerstvě upečenými sušenkami. Kuchyňské skříňky měly barvu lesní zeleně a velký nerezový pult uprostřed místnosti poskytoval dostatek prostoru pro přípravu jídla. Na desce byla rozmístěná nová krájecí prkénka ve tvaru sněhuláků a na všech rovných površích ležela s nimi sladěná prostírání, díky nimž ožila kuchyň veselými barvami a získala sváteční nádech. Bonnibell vyndala ze skříňky tři hrnky ve tvaru Santa Clause, nalila do nich horké kakao, na ně navrstvila marshmallows a posypala je cukrovými vločkami, pak nápoje rozdala a nabídla Damonovi jako prvnímu talíř

s cukrovím. Pokynula mu, aby se posadil na jednu z dřevěných barových stoliček nejbliž pultu.

„Nejdřív si dejte něco dobrého a Holliday vás pak zavede do vaší chatky. Později večer mám naplánovanou slavnostní hostinu, na kterou jsem pozvala i zbytek týmu. Jsme tu jako jedna rodina, takže se nejspíš seznámíte úplně se všemi.“

Damon si vzal koláček plněný ovocnou nádivkou, zvedl obočí, a než se do něj zakousl, nakrčil nos. Pak se mu ale ve tváři objevil výraz překvapení a potěšení.

„Po večeri obvykle zpíváme koledy v obývacím pokoji, všichni se připojí,“ pokračovala Bonnibell.

„Ale já nezpívám...“ Vtom se hlasitě rozkašlal a Bonnibell obešla pult, aby ho bouchla do zad, pak mu přistrčila hrnek kakaa blíž.

„To nevadí, není to povinné,“ uklidňovala ho Holliday vesele.

„Opravdu se kvůli mně nemusíte tolik obtěžovat. Budu naprosto spokojený, když se budu moct po rezortu porozhlédnout sám,“ prohlásil Damon a se stěží maskovaným pohrdáním se rozhlédl po kuchyni.

„Ach, to není žádné obtěžování. Jsem si jistá, že až si vybalíte a osvěžíte se, rád se k nám připojíte – budete mít příležitost poznat, co svým hostům nabízíme. Holliday se vám bude po dobu pobytu osobně věnovat a předvede vám, co všechno se dá v rezortu zažít,“ řekla Bonnibell. „Proto jste koneckonců tady. Abyste dokonale poznal to, co kupujete. Slyšela jsem, že máte na vlastnictví Christmas Rezort zálusk už roky.“ Zářivě se usmála, naklonila se a upřela na něj pronikavý pohled. „Mohu se zeptat, co konkrétně vás na něm tak zaujalo?“

„Ach, vlastně ani sám nevím.“ Damon sklopil pohled k nakousnutému koláčku a Holliday si všimla, že má svalnaté ruce.

„Jednou jsem o něm četl v nedělních novinách.“ Rozhlédl se po místnosti a nezdálo se, že by ho něčím zaujala. „Připadal mi jako dobrá investice. Nemohl jsem ho dostat z hlavy. A v mém portfoliu se naskytlo místo pro něco nového,“ dodal Damon, ale tak nějak odtažitě.

„Vážně?“ zeptala se Holliday skepticky.

„Ty jsi toho novináře, který zmíněný článek napsal, znala, že jo, děvče?“ zeptala se Bonnibell Holliday.

Holliday přikývla, ale ani na jednoho z nich se nepodívala. Sáhla do kapsy a zmáčkla bambulku.

„Po zveřejnění toho článku jsme zaznamenali obrovský nárůst počtu rezervací.“ Bonnibell se usmála od ucha k uchu, nedala najevo, že vnímá, že na místě zavládla podivná atmosféra. „Nabízíme jedinečné zážitky. Nikde jinde v celém Skotsku nenajdete nic podobného. Jen se podívejte...“ Rozmáchla rukama a její gesto zahrnuje celou tu hromadu dekorací v kuchyni. Téměř každý povrch se třpytil, leskl nebo blikal.

Holliday se zatím vzpamatovala a obrnila se a pozorně sledovala Damona, zda na něm nezaznamenaná nějaký náznak spojení. Jestli to ten chlap myslí s koupí rezortu vážně, neměl by teď každou chvíli začít projevovat nadšení? „Nikde jinde na světě se nenabízejí vánoční zážitky po celý rok. Jsou rodiny, které se k nám rok co rok vracejí.“

Bonnibell se usmála. „Ukázalo se, že je to velmi oblíbený koncept.“

„Hm...“ povzdechl si Damon. „Jak jste na ten nápad přišli?“

Zdálo se, že tu otázku položil spíš proto, že na nich bylo vidět, jak dychtí říct mu co nejvíc, než ze skutečného zájmu. Holliday měla napjaté všechny smysly, v zátylku ji zamrazilo a naskočila jí husí kůže.

„Ta myšlenka nás napadla už před léty, mě a mého manžela Connella. S ním se seznámíte později při večeři,“ vysvětlila Bonnibell. „A to tehdy, když s námi jednou nemohl trávit Vánoce můj bratr, protože pracoval ve Státech a letenky domů v tu roční dobu byly hrozně drahé.“

Damon přikývl, ale jeho výraz zůstal nečitelný. Holliday se znovu sevřel žaludek. Něco nebylo v pořádku. Ze své vlastní zkušenosti věděla, jak křehký může život být, jak se vám může bez varování vymknout z rukou. Byl důvodem její úzkosti tento muž? Nebo to bylo jen tím, že je cizí člověk, katalyzátor změn a hrozba všemu, co jí bylo drahé?

„Uvědomili jsme si, že setkat se se svými blízkými v prosinci může být velmi složité,“ pokračovala Bonnibell. „Nejde jen o náklady, lidi taky mají tou dobou nabitý program. Ale když si vezmete dovolenou jindy a zarezervujete si pobyt tady, můžete si užít Vánoce kdykoli během roku. Hosté bydlí v útulných chatkách plných krásných dekorací – na nákladech nešetříme. Můžou pomáhat zdobit stromeček, stavět sněhuláky, tančit, zpívat koledy, péct cukroví“ – kývla směrem k talíři, který ležel před ním, a růžové tváře se jí rozzářily – „prostě se společně věnovat tradicím, na které by si za běžných okolností nenašli čas.“

„Dokonce i v létě,“ vložila se do hovoru Holliday. Neustále sledovala Damonovu tvář, jestli už nevykazuje známky toho, že ho rezort uchvátil. „Ovládáme všechny možné způsoby, jak simulovat opravdový vánoční zážitek. Naši hosté nejsou nikdy zklamaní, to si můžete přečíst v úžasných recenzích na internetu.“

„To je pravda,“ přikývla Bonnibell hrdě. „Poslední dva roky si mohou naši hosté s Hollidayinou pomocí navzájem vyrobit

dárky a týdenní pobyt vždy končí Štědrým dnem, nechybí dárky v punčochách a pečený krocan s kompletní oblohou...“

„Nebo ořechovou nádivkou,“ skočila jí do řeči Holliday. „Vždy máme veganskou alternativu všech našich jídel.“

Damon zamrkal.

Stará žena znovu přikývla a zaváhala, jako by čekala, že na to Damon nějak zareaguje, a když mlčel, vypadala trochu zklamaně. Vzala si další koláček. „Takže takhle to celé začalo.“

„Aha,“ vyjádřil se Damon a toužebně se podíval do chodby. „No...“ Začal se zvedat.

„K tomu, jak jsme to dokázali,“ pokračovala Bonnibell, a tak si zase sedl. „Connell a já jsme sestavili obchodní plán a pak jsme hledali zájemce, který by byl schopný rezort koupit. Někoho, kdo by věřil v to, co děláme. Chvíli to trvalo, ale nakonec jsme našli pana Graye, který byl ochotný stát se naším finančním investorem.“ Mávla rukou. „Teď už pro něj provozujeme rezort téměř dvacet let a vždycky jsme plní na dlouhé měsíce dopředu.“ Zkoumavě se na Damona podívala. „Ale to vy určitě víte taky, že? Předpokládám, že jste si to všechno zjistil, jinak byste tu nebyl. Holliday vám ukáže účty, kdykoli budete chtít, a odpoví vám na jakékoli otázky. Myslela jsem si, že když jste zhruba stejně staří, bude nejlepší, když vám je ukáže ona.“ Nevinně zamrkala.

Damon si odkašlal a zavrtěl hlavou. „To není nutné,“ namítl úsečně. „Už teď jsem si jistý, že je to ideální příležitost k rozšíření mého portfolia. Koupil bych ten rezort, i kdybych sem nepřišel.“ Vypadal podrážděně, což jen zvýšilo jeho tajemnost. „Ale pan Gray si myslel, že je důležité, abych si nejprve udělal podrobný obrázek o tom, co jste tady vytvořili. Řekl jsem mu, že to není nutné, ale...“ Znovu se s podivným výrazem rozhlédl po kuchyni.

„Jsme rádi, že jste přijel. Věřím, že si to tu zamilujete,“ cukrovala stará žena.

„Vážně nechcete vidět ty účty?“ ujišťovala se Holliday, když jí znovu začaly vstávat chloupky na zátylku.

Bonnibell ji nenápadně sjela nesouhlasným pohledem.

Damon zavrtěl hlavou. „To opravdu není nutné. Vím všechno, co potřebuju.“

„Ale...“ začala Holliday. Kdo si koupí podnik, aniž by si ověřil, že je ziskový? Vždyť mohli leccos skrývat, mohl kupovat zajíce v pytli. Buď je ten chlap blbec, nebo se tu děje něco nekalého.

„Holliday si nevšímejte, ona je vůči Christmas Rezort velmi ochranná,“ řekla Bonnibell a mrkla na něj. „Toho si na ní sice vážím, ale taky chápu, že se lidi někdy rozhodují na základě svých vnitřních pocitů.“ Poklepala si na hrud'. „Hádám, že chcete rezort koupit, protože hrozně milujete Vánoce?“ plácla zkusmo Bonnibell a usmála se od ucha k uchu. „Máte snad na svátky spoustu vzpomínek?“

„Hm... ano, docela dost.“ Damon si odkašlal a pak si ukousl velký kus koláčku, takže mu nemohly klást další otázky. Přikývl a zamumlal na souhlas, cukroví žvýkal neúměrně dlouho, nakonec ho zapil zbytkem kakaa.

„No, tohle bylo... báječné. Ale teď bych se opravdu rád ubytoval ve své chatce,“ řekl a chystal se seskočit ze stoličky.

„Ale ještě jsme se nedostali k tomu, abychom vás provedly po hlavní budově,“ protestovala Bonnibell.

„To můžeme udělat později. Omlouvám se, ale opravdu si musím naléhavě zavolat,“ vymluvil se obratně Damon a významně se podíval ke dveřím, kde teď stál Frosty a zíral na něj. „Ach ne,“ zasténal nervózně, když se kocour vplížil do kuchyně a namířil si to rovnou k němu. Damon okamžitě vylezl zpět na stoličku

a na kocoura se zamračil. „Mám alergii,“ oznámil a pohlédl zoufale na Holliday. „Na kočky. Kýchám z nich.“ Zacpal si nos a ukázal na Frostyho, jenž se teď pomalu otíral kolem spodní části židle.

„On to pravděpodobně vnímá, obvykle se chová úplně jinak,“ konstatovala a pozorně se na Damona zadívala. Ráda by tomu chlapovi viděla do hlavy a dumala, jestli se jí ten kocour nesnaží něco naznačit.

„Co kdybys ho odnesla do obývacího pokoje, děvče?“ požádala ji Bonnibell.

„Samozřejmě,“ souhlasila Holliday, sebrala svého mazlíčka a zamířila do haly právě v okamžiku, kdy se ozvalo hlasité *hepčí*, Damon hlasitě kýchl. Zastavila se ve dveřích a chvíli Damona sledovala. Bonnibell mu podala vánoční ubrousek a pokračovala v rozhovoru o zařízeních a aktivitách rezortu. Ale nezdálo se, že by ho to zaujalo. V držení jeho těla bylo něco zvláštního, měl strnulá ramena a nehybné končetiny, jako by chtěl cosi udržet v tajnosti, jako by nechtěl, aby něco poznaly. Když přijel, choval se stejně – místo toho, aby byl jako ostatní hosté mile překvapený a potěšeně zavzdychal, když uviděl slavnostně vyzdobený vchod, vypadal... téměř jako by se mu udělalo nevolno.

Holliday položila kocoura na podlahu obývacího pokoje, a když se rozhlížela kolem sebe, znovu zmáčkla bambulku mezi prsty. Před dvěma roky ji tenhle hotýlek zachránil, a tak nedopustí, aby padl do nesprávných rukou. Což znamenalo, že bude muset udělat vše, co je v jejích silách, aby přesvědčila Damona MacAndrewa, že Christmas Rezort nakonec koupit nechce.